

drives, kan blive en Udyd, saa kan ogsaa Sparsommeligheden føre for vidt. Vi maa hellere slaa af paa Værelsernes Indretning end paa det, hvoraf Sundhed og Velbefindende nærmest afhænger — den personlige Properhed.

Bortset fra disse Anker giver den lille Bog saa gode Anvisninger for en fornuftig Husførelse, at den trygt kan anbefales til enhver Husmoder, som har svært ved at knibe sig igennem, saavel som til de unge, der skal sætte Bo. Ved at følge Anvisningerne vilde disse kunne føle Lykken af at sætte Benene under eget Bord — i Stedet for, som nu ofte sker, under Møbelhandlerens — og hine vilde spare sig mange sure Timer i Slutningen af Maanedene.

Bogen indledes af et Forord af Birkedommer Paul Sveistrup.

M. A.

Frk. Zahle og Kvindesagen.

Som vi tidligere har meddelt, overbragte Frk. Henni Forchhammer og Fru Charlotte Norrie paa Dansk Kvinderaads Vegne Frk. Zahle en Lykønskning og Tak for de 50 Aar, »N. Zahles Skole« har virket.

Under dette Besøg ytrede Frk. Zahle bl. a., at hun var glad ved at kunne benytte denne Lejlighed til at udtale, at hendes Ønske om at se Kvinderne indtage den rette Plads ved Mændenes Side var lige saa varmt nu, som det havde været for 50 Aar siden. Naar hun ikke selv havde taget virksom Del i det, der i Almindelighed forstaas ved »Arbejdet for Kvindesagen«, saa laa dette i, at hendes eget Arbejde for »Kvindens Emancipation« i og for sig var saa omfattende, at det lagde fuldt Beslag paa hendes Kræfter. Hendes Arbejde bestod i at skaffe de unge Kvinder Adgang til en fyldestgørende Uddannelse, hvorved de kunde blive i Stand til selv at skabe sig en Stilling; med andre Ord: hendes Gerning var at lægge Fundamentet, hvorpaa Kvindesagen skulde bygges.

Sluttelig udtalte Frk. Zahle et Ønske om en Gang at mødes med de Kvinder, der leder de forskellige Kvindeforeningers Arbejde, for at hun selv kunde sige dem, at hendes gode Ønsker følger dem.

Charlotte Norrie,
f. Harbou.

Den frie Udstilling.

De kvindelige Udstillere har ikke domineret paa den frie Udstilling. I alt var der kun fire Malerinder med i det hele syv Arbejder.

Fru Stages Pastelportræt af en ældre Dame er fint afstemt i Farven, ligeledes fint i Udtrykket, men det virkede for stort. Fru Holtens Dameportræt derimod er koldt, uden sjæleligt Indhold, og Figuren staar uden indre Sammenhæng med den omgivende Natur, som optager en god Del af Pladsen inden for Rammen.

En Debutantinde, Frk. Mariane Høst, havde lovende Arbejder af mer end almindelig Interesse. Hendes Tegninger til Mariagers antike Fortællinger udmærker sig ved noget, som man siger, at Kvinders Frembringelser i Reglen mangler — Stil. De har helt igennem en klassisk Holdning og giver ikke saa lidt af de gamle Vasemaleriers storslaaede Ynde, deres udmærkede Komposition. Hendes Grib er i Holdning og Gengivelse et kongeligt Dyr, et udmærket Stykke stiliseret Natur, gennemført med næsten mandig Kraft og Konsekvens. Det lille Efteraarsmotiv fra Frederiksberg Have har fortræffelig Tegning og Perspektiv. Der er over dette, som over de øvrige Arbejder, noget helt set og afsluttet, som man ikke ret ofte finder i et Førsteforsøg.

Frk. Elise Konstantin Hansens to store Billeder med Svaner var noget

af det bedste, Udstillingen havde at byde paa. Det ene forestiller et Svane-par sammenkrøbet paa Isen ved Siden af en smal Strimmel aabent Vand. Det andet viser os samme Svaner, efter at Isen er smeltet, og Luften er fuld af Foraarsfriskhed.

Nu ligger Svanerne ikke længere tungsindigt sammenkrøbne, rugende over den mørke Udsigt at skulle opleve, at ogsaa denne Smule Vand fryser til; men med udspilede Vinger og strakt Hals skærer de gennem Vandet. Der er jublende Foraarsstemning i dette Billede; i det andet er hele Vinterens Uhygge ligesom koncentreret. Farven er bedaarende i begge. Mest interesserer maaske Vinterbilledet ved den mesterlige Maade, hvorpaa Farveeksperimentet — hvidt imod hvidt — er løst. Foruden den lille Strimmel dunkelt Vand er der inden for Rammen kun Is og Sne, og fra denne hvide Flade skiller de to hvide Dyr sig ud paa en forbavsende virkningsfuld Maade. Dette sker ikke ved stærke Skygger; tværtimod er disse overordentligt fint og let anlagte med Reflekser fra Isen spillende ind overalt; det sker ved helt igennem at fremhæve, at det levende Livs Hvidhed er en anden end den snehvide Snæs.

Dette Billede er et Kunstværk, og vi noterer det med Glæde og Stolt-hed som skabt af en Kvinde.

M. A.

Danmarks Afholdsforening

tæller nu, efter 20 Aars Virksomhed, 52,000 Medlemmer fordelt over hele Landet i 50 Kredse med de under disse sorterende lokale Foreninger. Dens sidste Aarsmøde i Randers var besøgt af 750 Delegerede. Foreningen er nu gennem 20 Aars Arbejde naaet saa vidt, at den har vundet Offentlighedens Sympati; men dette er ganske vist ikke naaet gennem Lovbestemmelser, hvor mange Gange man end har henvendt sig til Rigsdagen. Det er ogsaa heldigere at lægge Grunden ved at rejse en Opinion, thi Lovbestemmelser hjælper ikke stort, naar de ikke støttes af den offentlige Mening. For at forberede denne satte man alt ind paa Agitationen. Denne har i det forløbne Regnskabsaar medtaget ca. 50,000 Kr. Hertil har Staten ydet et Bidrag paa 10,000 Kr. Der vedtoges følgende

Opraab til de danske Kvinder.

Det er med Sorg, at vi, der kæmper for Ædruelighedens Fremme i vort Folk, og som har set denne Tanke under tyve Aars Kamp vokse sig stærk, baaren frem i Livet af Folkets jævne Lag; — det er med Sorg, at vi ikke længere kan lukke Øjnene for, at Nydelsen af Rusdrikke (Spiritus) vokser Aar for Aar blandt Kvinder i vort Folks mere velstillede Samfundslag, saa hvad vi med voksende Anerkendelse og med stigende Støtte fra Rigsdag og Regering under ihærdigt Arbejde fra mange har rejst paa det jævne, trues med at skulle rives ned ved den Eksemplets Magt, som Livet ovenfra har og i et sundt Samfund bør have.

De danske Kvinder har vi hidindtil betragtet som vore fødte Medarbejdere, som dem, i hvis Hænder vi trygt turde betro vort Banner med dets dyre Mærke: For Hjem og Fædreland. Det er os tungt at tænke paa, om vi skal blive nødt til at vende os mod visse Kredse af danske Kvinder som mod vore farligste Modstandere; farligste, fordi deres Magt just i Hjemmet er saa stor, enten den gaar i opbyggende eller ødelæggende Retning.

I dybeste Alvor siger vi derfor:

Lad dette ikke ske, danske Kvinder!

For Ederes egen Lykkes Skyld — for de Børns Skyld, der kalder eller skal kalde Eder Mødre — for det Hjems Skyld, som I tilhører, og hvis bedste Værn I skal være —

for vort Fædrelands,
for det danske Folks Skyld!

beder vi Eder: Stands paa dette Skraaplan, som I har begyndt at føre ikke alene Eder selv, men kommende Slægtrækker af Kvinder ind paa!

Stands i Følelsen af Ansvar!

Nedbryd ikke i falsk Tryghed, i Letsindighed eller Tankeløshed, hvad der bygges op. Men styrk os i den Kamp, som vi fører mod de stærke Drikkes Ødelæggelse!

Lad Skarerne fra neden, fra Folkets jævne, bredere Lag, møde Forstaaelse og Tilslutning hos dem fra oven!

Det er over 500 Repræsentanter for Danmarks Afholdsforening, samlede til Møde i Randers med over 50,000 Medlemmer staaende bag sig, der beder om dette.

Danske Kvinder! Ætlinge af dem, der efter Sagnet gav deres Smykker for at fri deres Konge — kan I lukke Eder Hjerter for denne Bøn!

Danmarks Afholdsforenings Aarsmøde i Randers, d. 28. Juli 1900.
Claus Johannsen, Mødets Ordstyrer.

Lovens Inkonsekvents.

En mærkelig barbarisk Lov gælder endnu i Norge. Hvis en Kvinde uden for Ægteskabet faar flere Børn, tages hun fra dem og fra sit Arbejde samt sættes paa Vand og Brød. Ved et Møde i »Norsk Kvindeforening« forleden fortalte Frk. Eva Blytt følgende:

Et saadant Tilfælde hændte for nylig ved en af Fabrikerne. En Pige havde flere Børn. Da kom Politiet og meldte hende, at hun skulde i Arresten. Om hun ikke kunde faa Henstand? Jo, saa kunde hun vente en Tid; men lige før Jul kom de efter hende igen. Om de ikke kunde vente til Juleferien, saa hun ikke gik glip af Daglønne? Nej, nu maatte hun af Sted, for efter de fire Dages Vand og Brød at komme endnu uslere og fattigere ud, end hun var før.

Og den medskyldige, Manden, mon han ogsaa fik Vand og Brød?

„Hjemmenes Vel“.

Af en Artikel om Kvindesagen i Norge af Sigrig Bugge Hansen (Nuttid) tillader vi os at meddele et lille Uddrag, der omhandler Foreningen med ovenstaaende Navn. Den turde være meget lidt kendt her i Landet.

Den 10. Marts 1898 stiftedes Foreningen Hjemmenes Vel. Det Formaal, den har sat sig, kommer vistnok ikke den egentlige Kvindesag til Gode, men vel Kvinderne, og bør derfor omtales her. Den er stiftet af Husmødre og med det Formaal at fremme alt, hvad der kan gavne Hjemmene. Foreningen arbejder altsaa for at faa Beboelseslejlighederne for Eftertiden gjort sundere og bekvemmere samt Husholdningen saaledes indrettet, at Arbejdet lettes, og Tyndehjælp derved spares; videre for at fremme kontante Indkøb og for at komme bort fra de mange Mellemmænd, der tager Størsteparten af Fortjenesten, samt endvidere for at faa Tyndeforholdet mere tilfredsstillende ordnet.

Den 27. Juni s. A. aabnedes Hjemmenes Vels Fæstekontor for Kvinder; det bestyres af en af Foreningen ansat, fast lønnet Kvinde, der altsaa ikke har nogen personlig Interesse af de hyppige Flytninger, og af en Kontrolkomite af 3 Damer. Herfra anvises al Slags kvindeligt Arbejde, og herfor oppebærer Kontoret et meget lavt sat, men bestemt Gebyr fra Herskabernes Side. De tjenestegørende betaler intet.

Efter flere Opfordringer vil Fæstekontoret, assisteret af en Damekomite, forsøge ogsaa at hjælpe udenbys boende Medlemmer til at finde gode, private Logier for Skolebørn og unge Mennesker.

Endvidere har Bestyrelsen stiftet en Ekviperingsforening, der gaar ud paa at skaffe Medlemmerne Rabat mod kontant Betaling.

Foreningen lader afholde Foredrag over Emner af almen Interesse og Nytte, saasom f. Eks. Fødevarernes propre Behandling — ogsaa før de kommer i Huset — Økonomi og kontant Betaling, Selskabelighed, Barnepleje, Børneopdragelse o. s. v.

Medlemsantallet, som vokser jævnt, er nu ca. 2,000, saa den unge Forening kan med Tillid se Fremtiden i Møde, i Haab om at blive stor og stærk og kunne udrette noget til Hjemmenes Vel.

Sygeplejerskekongressen i Buffalo.

Meddelelse fra Dansk Kvinderaad.

Som tidligere omtalt, vil der midt i September blive afholdt en Kongres af Sygeplejersker som Led af en Række Kongresser, der i Sommer foranstaltes i Forbindelse med den store panamerikanske Udstilling i Buffalo.

Dansk Kvinderaads Centralbureau har faaet Meddelelse om, at Kongresudvalget har besluttet i Anledning af Kongressen at foranstalte en Indsamling af alle Bøger, Magasiner, Blade og Artikler, der er skrevne og udgivne af Sygeplejersker, samt af Love, Vedtægter og Beretninger for Sygeplejerskeforeninger af enhver Art.

Man beder om, at de Sygeplejersker, der læser denne Meddelelse, venligst vil sende, hvad som helst, der kommer ind her under, til Miss Damer, 55 Mohawk Street, Buffalo, N. Y., U. S. A.

Om muligt ønsker man 2 Eksemplarer af hvert Nummer for det Tilfælde, at det ene skulde blive beskadiget eller gaa tabt.

Dansk Kvinderaads Centralbureau vil meget gerne supplere sin egen Samling af disse Piecer og benytter derfor Lejligheden til at anmode alle Sygeplejersker og Sygeplejerskeinstitutioner om at indsende tre Eksemplarer af alle under ovenstaaende Betegnelse hørende Sager til Dansk Kvinderaads Centralbureau, Nørregade 33, Stuen, København K. De 2 Eksemplarer vil da blive sendte (hvert i sin Pakke) til Miss Damer, det 3. Eksemplar vil Centralbureauet gemme.

Paa Grund af den forestaaende Sommerferie beder Centralbureauet om, at Sagerne maa blive det tilsendte i Løbet af denne Maaned.

Olive Schreiner og Kvindesagen.

Alverden kender Olive Schreiner, den engelske Romanfatterinde fra Kapkolonien. Med eet Slag banede hun sig Vej til en Plads mellem de betydeligste af Nutidens Skribenter ved sin Bog »En afrikansk Farm«. Hun nærmer sig til Tolstoj ved sin paa een Gang indtrængende og medynksfulde Iagttagelse af den menneskelige Elendighed. Hun overgaar ham i at finde Midler derimod. Tolstoj, som halvt er Orientaler, prædiker fatalistisk Forsagelse overfor den jordiske Lidelse. Olive Schreiner er Genoprejsningens og Anstrengelsens Talsmand. Hun forkynnder, at Menneskelykken beror paa udholdende Arbejde, paa Erobring og Fremskridt.

Denne Evne til at undersøge Tingenes Tilstand med lige saa stor Skarpsindighed som Medfølelse og til samtidig at stræbe mod et højere Ideal, anvender Olive Schreiner over for Kvindesagen, som hun undersøger med beundringsværdigt Klarsyn og aldrig svigtende Finfølelse. Det er »The Cosmopolitan«, et af de mest udbredte amerikanske Tidsskrifter, der skaffer os Lejlighed til at læse Udtalelser om Kvindesagen i vor Tid af en Forfatter, der kan tale med saa megen Myndighed om dette Emne, som hun.

Efter at have aabnet en »Enquête« over dette brændende Spørgsmaal, har »The Cosmopolitan« for at slutte den lange Diskussion henvendt sig til Olive Schreiner selv. Og uden at lade sig standse af alle Kvindesagens Udenværker, saasom Diskus-